

NIEDOUCZENIE (1) *sb n*

N sg niedoucz(e)ni(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Brak należytego wykształcenia, wiedzy [czyje]: Znać że y Lacińskięgo ięzyka niewiele vmiął. (*marg*)
Krakówkich Biblij tłumacza niedouczenie. (-) *BudNT przedm c3.*

AŻ